

INHOUD

De stamboom van de familie Cazalet	10
De gezinnen Cazalet en hun personeel	12
Voorwoord	15

DEEL EEN

DE BROERS: Juli 1945	19
DE MEISJES: Augustus 1945	70
DE VROUWEN: Oktober-december 1945	107
DE BUITENSTAANDERS: Januari-april 1946	152

DEEL TWEE

ARCHIE: Mei-juni 1946	251
ARCHIE: Juli-augustus 1946	287

DEEL DRIE

EDWARD: 1946	309
RUPERT: November 1946	322
POLLY September-december 1946	348
DE VROUWEN: December 1946-januari 1947	384

DEEL VIER

LOUISE: Voorjaar 1947	449
CLARY: 1946-1947	479
DE BUITENSTAANDERS: Zomer 1947	512
ARCHIE: 1946-1947	565

DE STAMBOOM VAN DE

WILLIAM CAZALET X KITTY BARLOW

1860

1867

HUGH X SYBIL CARTER

1896

1899-1942

-POLLY
1925

-SIMON
1926

-WILLIAM
1937

EDWARD X VIOLA RYDAL

1897

1896

-LOUISE X MICHAEL HADLEIGH
1923

1908

-SEBASTIAN
1943

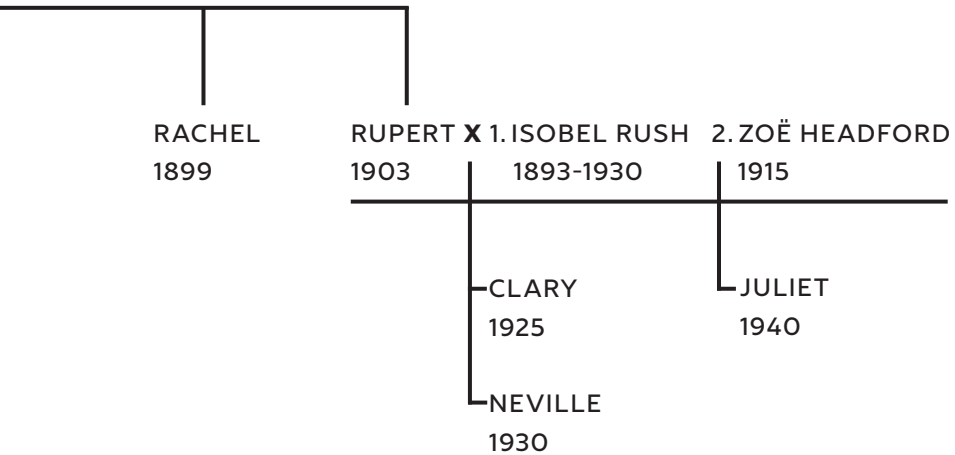
-TEDDY X BERNADINE HEAVENS
1924

?

-LYDIA
1931

-ROLAND
1939

FAMILIE CAZALET

DE GEZINNEN CAZALET

WILLIAM CAZALET, die de generaal wordt genoemd
KITTY BARLOW, die de baronie wordt genoemd (zijn vrouw)
RACHEL, hun ongetrouwde dochter

Mevrouw Cripps (kokkin)
Ellen (kinderverzorgster)
Eileen (tafelmeisje)
Tonbridge (chauffeur)
McAlpine (tuinman)

HUGH CAZALET, oudste zoon
SYBIL (zijn overleden vrouw)
POLLY
SIMON
WILLIAM, die Wills wordt genoemd

EN HUN PERSONEEL

EDWARD CAZALET, tweede zoon
VIOLA, die Villy wordt genoemd (zijn vrouw)
LOUISE
TEDDY
LYDIA
ROLAND, die Roly wordt genoemd

RUPERT CAZALET, derde zoon
ZOË (tweede vrouw: Isobel is overleden bij de geboorte van
Neville)
CLARISSA, die Clary wordt genoemd, en NEVILLE: Ruperts
kinderen bij Isobel
JULIET

JESSICA CASTLE (Villy's zuster)
RAYMOND (haar man)
ANGELA
NORA
CHRISTOPHER
JUDY

VOORWOORD

De volgende achtergrondinformatie is bestemd voor lezers die niet bekend zijn met de Cazalet-kronieken, een serie romans waarvan de eerste drie delen respectievelijk *Lichte jaren*, *Aftellen* en *Verwarring* heten.

In de zomer van 1945 leiden William en Kitty Cazalet, die door hun familie de generaal en de baronie worden genoemd, een rustig bestaan in het familiehuis, Home Place, in Sussex. De generaal is inmiddels blind. Ze hebben een ongetrouwde dochter, Rachel, en drie zonen, die allemaal in de houthandel van de familie werken. Hugh is weduwnaar, Edward is getrouwd maar is verwickeld in een serieuze verhouding, en Rupert is net teruggekeerd naar Engeland en zijn vrouw Zoë, nadat hij sinds Duinkerken vermist is geweest in Frankrijk.

Edwards dochter Louise worstelt met haar huwelijk met de portretschilder Michael Hadleigh. Ze hebben één zoon, Sebastian. Louises broer Teddy, die in Arizona in opleiding is voor de RAF, is nog niet teruggekomen met zijn Amerikaanse bruid.

Polly en Clary, de dochters van Hugh en Rupert, wonen samen in Londen. Polly werkt voor een binnenhuisarchitect en Clary voor een literair agent. Polly's broer Simon studeert in Oxford, en Clary's broer Neville zit nog op kostschool, op Stowe.

Tijdens Ruperts afwezigheid is Zoë bevallen van hun dochter, Juliet.

Rachel leeft voor anderen, wat haar boezemvriendin Margot Sidney (Sid), een vioollerares in Londen, vaak moeilijk vindt.

Edwards vrouw Villy heeft een zuster, Jessica Castle, die is getrouwd met Raymond. Ze hebben vier kinderen: Angela, die verloofd is met een Amerikaan, Christopher, die met zijn hond

in een woonwagen woont en bij een boer werkt, Nora, die getrouwd is met een verlamde man en het huis van de Castles in Surrey heeft overgenomen als verpleeghuis voor zwaargewonde mannen, en Judy, die nog op kostschool zit.

Juffrouw Milliment is de hoogbejaarde gouvernante van de familie en zal bij Villy en Edward gaan wonen wanneer ze weer naar Londen verhuizen.

Diana Mackintosh, Edwards geliefde, heeft een kind van hem gekregen.

Archie Lestrangle, Ruperts oudste vriend, werkt nog steeds op de Admiraliteit en wordt door vrijwel de hele familie in vertrouwen genomen.

Bevrijding begint in juli 1945, kort na Ruperts terugkeer naar Engeland.

DEEL EEN

DE BROERS

JULI 1945

‘Daarom dacht ik dat als ik tot de herfst bleef, u alle tijd zou hebben om iemand te vinden die geschikt is. Ik zou natuurlijk niet willen dat u er hinder van ondervindt.’ In de daaropvolgende stilte zocht en vond ze een wit kanten zakdoekje in de mouw van haar vest en snoot ze onopvallend en weinig doeltreffend haar neus. In deze tijd van het jaar had ze altijd last van hooikoorts.

Hugh staarde haar ontsteld aan. ‘Ik zal nooit iemand vinden die ook maar half zo geschikt is als u.’ Het compliment trof haar als een kleine steen, en ze verstrakte: ze was vooral bang geweest dat hij tijdens dit gesprek aardig tegen haar zou zijn.

‘Er wordt gezegd dat niemand onmisbaar is, hè?’ antwoordde ze, hoewel ze vond dat dit als puntje bij paaltje kwam, zoals nu, helemaal niet waar was.

‘U bent al zo lang bij me dat ik me geen raad zal weten zonder u.’ Toen ze hier net was komen werken, hadden alle meisjes kort opgeknipt haar gehad; dat van haar was inmiddels grijs. ‘Het moet ruim twintig jaar geleden zijn. Mijn hemel, wat vliegt de tijd.’

‘Dat wordt gezegd.’ Dit, dacht ze, was evenmin waar. Maar in al die drieëntwintig jaar had ze het nooit in haar hoofd gehaald om hem tegen te spreken. Ze zag nu dat hij uit zijn doen was: een klein adertje aan de zijkant van zijn voorhoofd begon zichtbaar te kloppen, en hij kon er elk moment zijn hand geïrriteerd op leggen en vervolgens naar zijn haar bewegen.

‘En ik neem aan,’ zei hij, toen hij niet meer over zijn hoofd wreef, ‘dat ik u op geen enkele manier op andere gedachten kan brengen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het is moeder, weet u. Zoals ik al eerder heb gezegd kan ze niet meer de hele dag alleen zijn.’

Het was even stil terwijl hij inzag dat ze terug waren bij het begin van het gesprek. Ze schoof zijn sigarettendoosje van laurierhout naar hem toe – dat had ze die ochtend als gewoonlijk bijgevuld, het was zo’n stuk gemakkelijker voor hem met zijn ene hand dan worstelen om een pakje open te krijgen – en ze wachtte terwijl hij er een uitpakte en aanstak met de zilveren aansteker die hij van mevrouw Hugh had gekregen in het jaar van de kroning. Dat jaar had de firma het iepenhout geleverd voor alle knielbanken in de Westminster Abbey: ze had het bankje gezien dat meneer Edward na afloop had gekocht, het had er beeldig uitgezien met het blauwe fluweel en het goudgalon. Ze was er trots op geweest dat hún hout was uitgekozen voor een stuk geschiedenis. Haar pensioen zou vol herinneringen zitten.

‘Ik vroeg me af,’ zei ze, ‘of u het soms prettig zou vinden als ik u hielp om iemand anders te zoeken?’

‘Kent u iemand die zou kunnen voldoen?’

‘O, nee! Ik dacht alleen dat ik misschien zou kunnen helpen de mensen die gesolliciteerd hebben te schiften voor een gesprek.’

‘Dat kunt u beslist veel beter dan ik.’ Zijn hoofd begon te bonzen.

‘Wilt u soms dat ik het raam openzet?’

‘Ja, graag. Het heeft geen zin om op een dag als vandaag hermetisch verzegeld te zijn.’

Zodra ze de grendel van het raam had gehaald en het zware schuifraam een paar centimeter omhoog had geduwd, voerde de warme bries de rauwe, staccato kreten mee van de oude krantenverkoper beneden op de hoek van de straat. ‘Extra verkiezingsuitgave! Twee ministers niet herkozen! Grote verschuiving naar Labour! Lees er alles over!’